

Alfonsa Nyka-Niliūnas

ELDORADO

Yra pasaulis nuostabus, kurio neranda niekas,
Nors turi jį savy, kankinasi dėl jo.
Dėl jo aš viską šioje žemėje paniekinau,
Norėdamas ten vieną valandą klajot!

Yra ten namas mėlynom langinėm, vienišas;
Name gyvena palikti vaikystėje žaislai;
Giliai vidudienio tyloje miega mano dienos,
Ir budi vėjas palaužtais sparnais.

Ant stalo vaza užmirštų gėlių; paveiksle senas Noe;
Išblyškusiam lange išpjaustyti balandžiai šalia jo;
Kilnus pavasaris erdve su paukščiais atplasnoja,
Ir sutemų varpai išeina platuma klajot.

Ten aš, menkutis padaras, nubudęs pakeliu akis į aukštį
Rasoj įmirkęs ažuolas ir mėlyna dangaus gelmė.
Ten šypsos rasoje sušlapęs plunksnas paukštis
Ir šaukia vėl nubust gimtam name.

Tenai aš paimu ranka saulėlydį,
Ir senį vėją, tartum šunį, prie šalies vėduos,
O sienos laikrodį vėl prie savęs glaudžiu kaip lėlę.
Žadėdamas jų nepalikti niekad.

Ten užkeikti ir mano begalinių, kaip sapnai, svajonių lobiai;
Basi draugai, mergaitė, kas pavasarį atbėgdavus kieman;
Ten šimtametis vėjas, rudenio lapus pagrobęs,
Kaip ištikimas šuo pareinant laukia
Ir saugo juos, kad atiduotų man.

Tenai mane namų vaiduoklis senas sau ant kelių pasodinęs,
Kai tamsiaveidė sutema pareina iš toli,
Lyg sūnų rankom didelėm vėl apkabina
Ir prašo sunkiai vienumai jo nepalikt.

Aš taip norėčiau vėl kelius namo surasti,
(Nes senis vėjas nebepakelia rudens naštos),
Nuvest pagirdyti dienas, kaip gyvulių bandas, prie brastos
Ir amžinai miegoti apkabintas vasaros karštos.

Žemė. Poezijos antologija – Vilnius: Vyturys, 1991.